

ELS CEBALLUTS

FIDEL TRIAS,

ARTISTA

ANDREU CASTELLS

ELS CEBALLUTS

Heus ací el primer volum de la col·lecció de butxaca "Els Ceballuts". Aquesta col·lecció tindrà com a base, en exclusiva, temes sabadellens.

En preparació:

Joan Puig Pujol: Història de la premsa sabadellenca de 1853 a 1937.

Els Ceballuts, 1

Andreu Castells
FIDEL TRIAS, ARTISTA

Edicions Riuort
Sabadell

EDICIONS RIUTORT, SABADELL, 1972.
SANT MIQUEL, 98, TEL. 296 16 76.
DIPÒSIT LEGAL: B. 631-72.
COBERTA AMB UN ESBÓS DE FIDEL TRIAS.
IMPRESSIÓ: ARTGRAFIA, RIBOT I SERRA, 81.

Molt sovint oblidem que allò que hem convingut anomenar història gran, no és res més que la suma de petites actuacions individuals portades a terme en un escenari col·lectiu. I no cal pas fer-hi el paper de protagonista. Ésser conscient de les pròpies limitacions, desenvolupar el màxim la personal idiosincràsia i posar-se al servei d'una comunitat, és una bella manera de viure. Així fou Fidel Trias Pagès, pintor. Mai no pretengué fer la gran pintura ni fou esperonat per teoritzadors més o menys "à la page". Restà sempre fidel a un concepte de l'art, en el qual la construcció i la forma són els mitjans més adients per a narrar amb ordenada serenor un món tangible i quotidià. L'obra de Trias és fonamentalment mural perquè en les grans superfícies disposava d'una més ampla llibertat d'actuació. D'altra banda, això li permetia de quedar al marge d'un ambient artístic mediocre amb el qual no volia identificar-se. No vol dir això que fos un rebel. De fet gairebé no participà en els moviments locals que significaren un cert trencament.

Però tampoc en fou contrari. Era poc amic de polemitzar, perquè en la sovint agra discussió entre artistes estimava més l'amistat de l'oponent que la defensa aferrissada de les pròpies conviccions. Només fou intransigent en la defensa de la comunitat d'artistes. En aquest aspecte, l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell li deu un considerable ajut en una època molt crítica.

Fidel Trias era un muralista. La seva obra està pensada i feta per a ocupar superfícies. Però no pas per a omplir-les, simplement. El pintor volgué sempre que les seves figures corresponguessin a l'arquitectura concreta de cada edifici. Mai no hi són posades com a complement de l'estructura, sinó que en són la conclusió. Fins a l'extrem que moltes vegades incorporà elements constructius al seu discurs pictòric. Trias es mou sempre dins de la figuració, però d'aquella que fa uns anys va abandonar definitivament el postimpressionisme sense arribar a constituir-se en expressionisme. És aquella escola que al final dels anys cinquanta hom considerà moderna, en contraposició a l'immobilització de la postguerra.

Ara, un any després de la seva mort, l'obra de Fidel Trias resta entre nosaltres clara, ben definida i neta, fruit de l'existència d'un home que volgué —i reeixí— construir la seva personalitat i reflectir-la al seu entorn.

Manuel COSTA FERNÁNDEZ

Primers temps

Fidel Trias Pagès va néixer el 14 de novembre de 1918 a la casa número 6 del carrer Bosch i Cardellach, però pocs mesos després la família va traslladar-se al carrer de la Indústria. Tant l'ambient familiar com el d'aquest aristocràtic carrer, amb molts despatxos tèxtils acabats d'estrenar –inspirats amb el Modernisme–, amb aquell transitar de tartanes i de gent important anant o venint de l'estació del Nord, havien de marcar Fidel Trias per tota la vida. Mai ningú havia vist Fidel Trias descurat. Fos on fos, Fidel Tria, s'hi personava discret, elegant, i, al cap de poc, ja tenia entaulada la conversa vers la direcció de l'afer que el portava allà o vers l'afer dels que ja hi eren. I això ja des de la seva infantesa.

El primer ensenyament el va rebre dels escolapis, i ben aviat, degut a la seva naturalesa fràgil i al seu temperament fervorós i introvertit, va decantar-se més per les arts que per les ciències. Això no vol pas dir que renunciés a les altres matèries, ans al contrari era estudiós per naturalesa, i li interessaven totes les assignatures. Però el seu camí va precisar-se: volia ser pintor. A l'escola, a casa seva, en les estones de lleure, no parava de dibuixar ni de fer esbossos.

Estudis i guerra

Del 1932 al 1936 va cursar estudis a l'Escola d'Arts i Oficis Artístics i Belles Arts, la popular Llotja, de Barcelona. Aquí va aconseguir les màximes qualificacions acadèmiques, principalment per anatomia artística i

dibuix del natural en moviment –per la seva facilitat en la captació de semblances– i en les de tècnica i història de les arts industrials –el seu daler que sempre l'impulsarà a saber què vol fer i com fer-ho. Aquests estudis foren bruscament interromputs per l'esclat de la guerra, a la qual va quedar incorporat.

"Fou tot un home –diu el seu amic Josep Maria Llorens–. Per això sabia sofrir... Em deia que, de vegades, el cansament era tan gran que s'adormia dret". Va haver d'anar al front de l'Ebre i en un atac davant de Gandesa el feriren. La convalescència va allargar-se fins el final de la guerra. Però els seus estudis de Llotja ja no podrien ser reempresos, perquè, com tota la joventut de l'època i durant molts anys, només tingué una meta: marxar de la caserna. Fou llicenciat el 1941, però va haver d'incorporar-se novament a les armes el 1944, aleshores que semblava que els "*maquis*" ferien trontollar l'estat.

Joventut cremada

Fou molt difícil sostreure's a aquests cinc anys de vida de caserna; que quedés alguna cosa de l'artista que Fidel Trias volia ser abans del 19 de juliol. Les joventuts, truncades en aquest intrincat laberint de marcar el pas, quedaren sepultades per una onada de desídia i d'indolència. "Acabada la guerra –digué el mateix Trias al seu amic Sanmiquel–, vaig esgarriar-me amb els pintors joves de casa nostra, maldant amb el contrallum, el tovalló i les pomes...". Amb aquestes fórmules tradicionals –en el mercat era pecat mortal aventurar-se en pintures semblants als murals que, per

exemple, el mateix artista realitzarà temps després— Fidel Trias es sobreposà a aquest ambient insípit, que dominava a les altes i a les baixes esferes de l'art del nostre país, i va exposar des del 1942 a l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell, a Tàrrrega i a una exposició nacional, de Madrid. Però malgrat els encoratjaments de pintors com Joan Vila-Puig o del crític Joan David, Fidel Trias no té gaires il·lusions per l'art que va practicant sense gaire convicció i el va abandonant. Passa temps en especulacions industrials, arribant, inclús, a fabricar tela per a pintar.

El Congrés Eucarístic

En un món desbordat per canvis permanents en les estructures la paradoxa de l'obra de Fidel Trias Pagès és que prengui increment amb motiu del XXXV Congrés Eucarístic Internacional, celebrat a Barcelona el 1952, i que es consolidi en una mena d'interregne eclesial en què les màximes aspiracions plàstiques del clergat es concentren en la decoració i l'embelliment dels altars i dels murs de la casa de Déu, i que, finalment i d'acord amb les orientacions que es desprengueren del Concili Vaticà, desaparegui absolutament aquest sentit plàstic dels sacerdots, car la radicalització màxima d'ara seria que les esglésies com més nues i més desproveïdes d'imatges i de pintures, més recolliment podrien inferir als feligresos.

Aprofitant l'avinentesa d'aquest interregne, Fidel Trias, que va fer-se notar a l'Exposició de l'Art Litúrgic i en el Concurs sobre la Santa Cena organitzat amb motiu de l'esmentat congrés, aconsegueix que un

mecenas li encarregui la decoració de l'església de Sant Feliu del Racó.

En aquesta ocasió trobem un tret de la serietat i honradesa de Fidel Trias, puix que certs crítics d'art publicaren que la Cena del nostre artista fou premiada. Fidel Trias ho va desmentir en els mitjans d'informació: "La premsa barcelonina, comentant les meves obres –declarà– ha dit, equivocadament, que vaig ésser premiat en aquella ocasió. No és veritat".

L'obra mural davant de la crítica

Tanmateix la primera obra mural religiosa de Fidel Trias va ésser la capella del Santíssim de la parròquia de Sant Feliu del Racó. Després seguiren moltes altres obres murals, com veurem a l'apèndix, de les quals, destaca, el conjunt de Sant Oleguer.

La característica de Fidel Trias com a muralista és que no dissimula amb frisos decoratius la frontera dels seus murals ni els requadres de les finestres que els foraden. La seva pintura més reeixida forma part del propi mur que la sosté i juga amb ritmes plàstics d'acord amb l'espai. Diversos crítics s'han ocupat de la seva obra, però per no ser reiteratius només esmentarem algunes cites: "El pintor no és solament pintor, sinó pintor mural –escriu Fernando Gutiérrez–. Tanmateix la superfície no ofega la pintura ni la supedita a un decorativisme més o menys artístic: n'és part integrant... Procura que cap figura no produeixi impacte individual, sinó que fomentí un clima de recolliment". Àngel Marsà, parlant de l'obra de Fidel Trias diu: "El con-

cepte es troba en la línia d'un realisme lleument expressionista, resolt amb tècnica molt apurada, a base d'ènèrgica pinzellada i grafisme vigorós". Joan David, el sabadellenc Joan Garriga, explica: "L'artista en tot moment ha procurat resoldre els problemes que aquesta temàtica imposava; la lliçó ens ha demostrat dur-la ben apresada i l'exposició de la mateixa, tots ho podreu constatar, ha estat completa i excel·lent".

Una opinió molt important és la de l'amic de Fidel Trias, Raimon Roca, que ens diu quelcom sobre la coloració que emprava l'artista: "Jugava en l'empast del blanc amb el negre i el blau fins a obtenir un gris, el seu gris característic, d'una profunditat quasi tàctil... Era realment dolorós veure'l de vegades com calladament lluitava i sofria perquè no aconseguia agermanar aquells dos tons de gris que ell intuïa i que no podia obtenir; la seva tenacitat en aquest punt era indefectible, insubornable...".

Un altre fet que caldria aclarir és el de què la crítica, molt sovint, ha emprat esbravaments literaris assegurant que Fidel Trias pintava al tremp d'ou, "la mateixa tècnica amb què els artistes medievals cobrien les parets de les esglésies romàniques del Pirineu". La veritat és que Fidel Trias, almenys als darrers temps, no pintava al tremp d'ou, sinó amb pintura plàstica, com molts artistes de la nostra època.

La seva millor obra

Allà on trobarem Fidel Trias més ben representat és en el conjunt parroquial de Sant Oleguer. Pintures

a l'altar major, a la capella del Santíssim, als altars de la Mare de Déu de Montserrat i de sant Joan Bosco, als portals, i, sobretot, al baptisteri. I encara no tot foren pintures murals, hi han els vitralls, els esgrafiats, els baldaquins, el via crucis, les intervencions pels canelobres, per les tovalles de la taula de l'altar, pels tons de les parets, pels detalls de l'obra de fusta i de l'obra de ferro... Fidel Trias només vivia per aquesta església, per això pogué fer-hi la seva obra. Quasi sempre s'hi trobava, i a la sagristia hi havia instal·lat el seu estudi i era allà on jugava, en alguns lleures, amb els seus fills, perquè altra hora no tenia.

Emprendre aquesta obra li va costar molt. Era d'una magnitud desacostumada. L'absis de Sant Oleguer –confessà l'autor a Sanmiquel– va tenir-me indecís i dubtant fins que, de cop i volta, gràcies a què unes repeses del morter marcaven unes grans taques en l'arrebossat, vaig veure-hi la cosa. Això és fortuït, però cal adonar-se'n. Les marques del morter obeïen a un ritme autènticament constructiu...

Dintre de Sant Oleguer, com hem esmentat, per sobre dels castells d'àngels de l'altar major, ens interessa el conjunt del baptisteri, on l'artista pogué moure's amb més llibertat i pogué intervenir en els darrers detalls de la il·luminació, de la fusta, de la pedra i del ferro. Les pintures del baptisteri, més supeditades que res a les estructures arquitectòniques del romànic *sui-generis* de l'obra de fàbrica, ens indiquen que l'obsessió de l'artista era servir, en tot i per tot, la curvatura i els llenços murals, tant, que fins les frases que il·lustren el significat de les pintures ho remarquen.

Si volem saber quelcom de Fidel Trias és aquí on hem de venir. L'amor –Adam, Eva, en el fons ell mateix i la seva dona–, la fe i l'esperança –aquella arca de Noé, tot un símbol!– ens demostraran qui era, i com era l'artista.

Trias, amic de tothom

Trias tingué molts amics en totes les classes socials, dintre de totes les especulacions. Sobretot amics mecànics, la seva dèria, amics artistes, la seva devoció. Sempre disposava de moments per a pensar en disminuir les desgràcies o els problemes dels altres, en donar un pas endavant per ajudar a algun conegut seu o a algun conegut dels seus amics. Es desfeia per ajudar i la seva taula sempre es trobava parada per qui fos. "Jo el recordo enfilat a la bastida del baptisteri de l'església de Sant Oleguer –diu Fàbregas mentre pintant em comunicava el seu entusiasme per la nostra tasca. Quantes vegades em reconfortà! I sé també que moltes nits el senyor Josep García Planas buscava l'escalf de la seva companyia, dalt de la bastida, fent-li confidències, tot compartint amb ell el delit de creació que en Trias irradiava".

El que Trias ha fet per l'Acadèmia de Belles Arts

Una de les primeres vegades que Fidel Trias sortí en defensa de l'Acadèmia de Belles Arts fou aleshores que l'existència d'aquesta entitat es trobava tan en perill que, inclús, hagué de sofrir litigis jurídics de la Coral Sant Lluc, davant dels quals s'hi va trobar la ferma oposició del nostre artista.

Després vingué la fabulosa recerca de recursos per a facilitar la resurrecció de l'entitat. El primer intent fou la venda d'unes col·leccions de linogravats impressos, signats pels artistes. "Ell –diu Fàbregas referint-se a Fidel Trias–, amb la seva simpatia entusiasta, vengué la major part de les dues-centes cinquanta col·leccions... I ell fou un dels principals promotors de l'exposició venda-sorteig de les obres dels artistes. Tot això ens va permetre fer front al dèficit, al procés i a les primeres aportacions econòmiques pel futur de l'entitat".

L'empenta de Trias no va cedir fàcilment. Tingué d'esmerçar-se a fons en moltes tramitacions difícils, viatges a Madrid i, especialment, en la recerca d'aportacions elevades per a permetre que l'Acadèmia de Belles Arts aconseguís el local on avui es troba instal·lada. "Ell s'encarregà –torna a dir Fàbregas– de les visites més difícils, com aquella a un aferrissat i contundent opositor, quasi enemic, i de la qual en sortí amb una considerable aportació, una alta de soci i un amic de l'Acadèmia".

Sí, apunto molt alt ...

Un home així és natural que realitzés les seves obres tenint en compte tots els factors que les han de compondre. Pintor muralista de temes religiosos es passava hores consultant l'Enciclopedia de la Religión Católica, amb converses amb mossèn Ernest Mateu, i amb dom Joan Evangelista Vilanova, monjo de Montserrat. Sempre pretenia arribar al fons de les coses. Tenia una aversió extrema només en pensar que podria fer quelcom gratuït. Els seus entusiasmes, davant de problemes magnets que volia raonar com una equació matemàtica,

el portaven de l'exaltació de la recerca a la postració davant de la investigació realitzada. La crítica més despietada se la dirigia a ell, en exclusiva. En un lloc del seu estudi havia escrit la frase lapidària: les limitacions creen l'estil. Era molt exigent amb si mateix i li costava admetre's com artista pintor.

—"La meua il·lusió —s'enganyava— és portar un camió. És fer de transportista".

Però entretant projectava i realitzava murals civils i religiosos destinats a parets monumentals. Aquesta fou la seva feina. Quan s'escarrassava amb un escorç d'àngel, amb documentar-se sobre els avatars dels personatges o símbols que representava, amb desviure's per tal de què la frase sortís amb un llatí impecable, amb vigilar, inclús, la feina dels obrers que treballaven prop seu, per si a l'aparellador o a l'arquitecte de torn els hagués passat per alt quelcom transcendent, et sortia amb frases com aquesta:

—"Sí, apunto molt alt, però la bala em cau als peus".

Hi havia moments en què era inefable. Sabia pintar, història, matemàtiques, tenia un gran bagatge cultural, més ampli que moltes intel·ligències reconegudes. Però això no se sabia. Ell ho amagava. Li costava pontificar. En el fons estava entregat a la seva feina: la pintura, especialment la religiosa. I en ple treball, la mort el va colpir el 27 de gener de 1971.

Fidel Trias, als onze anys.

La mare de l'artista, 1957.

El Dr. Pareja, 1957.

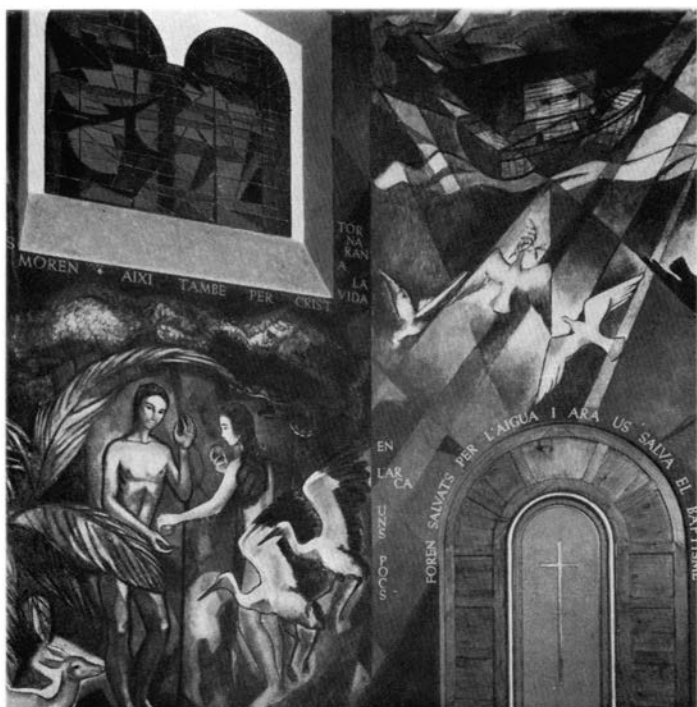

L'escultor.

Detall de l'església de Sant Feliu del Racó.

Detalls de l'església de Sant Oleguer: esbós de Sant Joan i part de les pintures del baptisteri. 23

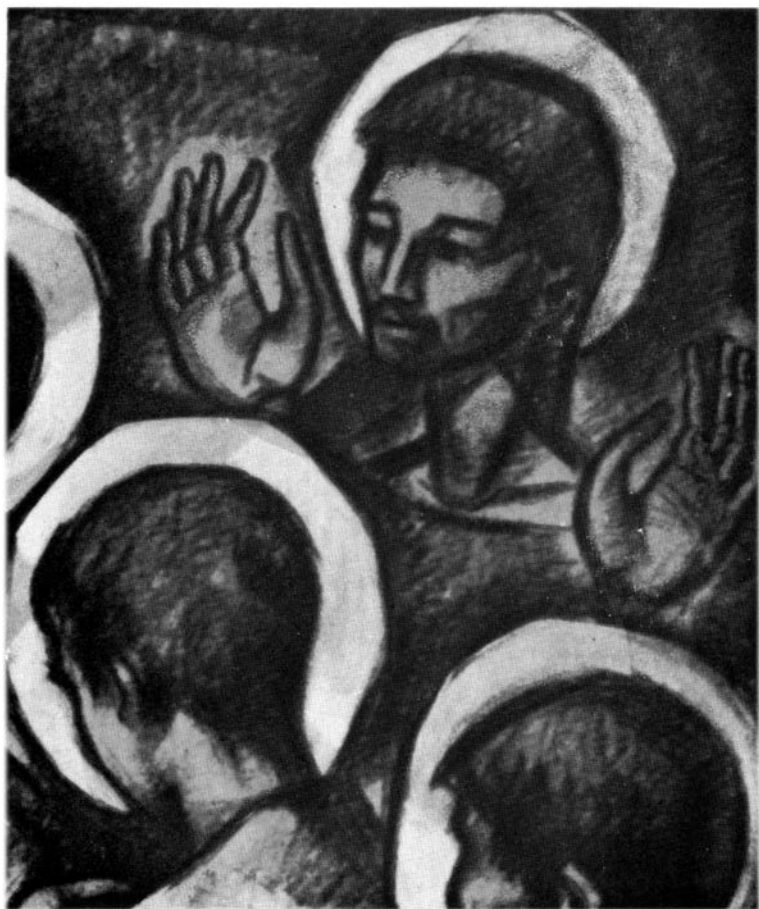
L'ofrena. (Església de Sant Oleguer).

Sant Mateu (Església de Sant Oleguer).

La vidriera de Sant Miquel (Església de Sant Oleguer).

Fragments del Sant Sopar.

Detall de l'església de Sant Josep i Maria Auxiliadora de Barcelona.

Mercè, filla de l'artista, 1964.

Nu, 1969.

Fragment d'una maternitat.

Fidel Trias, en els darrers temps, 1970

Exposicions i obres murals

- 1942 Exposició a l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell. Retrats, flors, paisatges, bodegons. Presentat per Joan David.
- 1944 Exposició a la mateixa entitat.
- 1945 Exposició a la mateixa entitat.
- 1945 Exposició Nacional, Madrid.
- 1947 Exposició a Amics de l'Art, de Tàrraga. Retrats, bodegons, paisatges i flors. Presentat per Joan Vila-Puig.
- 1952 Exposició d'Art Litúrgic i Concurs de la Santa Cena. XXXV Congrés Eucarístic Internacional, Barcelona.
- 1952-1955 Capella del Santíssim Sagrament de Sant Feliu del Racó.
- 1952 Piscina de la fàbrica Marcet.
- 1952-1956 Pintures religioses al vestíbul de l'Alberg del Nen Jesús.
- 1954 Exposició a l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell.
- 1955 II Saló Biennal de Belles Arts de Sabadell. Retrat de Joan Vilatobà.
- 1957 III Saló Biennal de Belles Arts de Sabadell. Retrat de la mare de l'artista.
- 1957 Exposició a l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell. Projectes de Sant Feliu del Racó i de l'Alberg del Nen Jesús.

- 1957 Projecte per la parròquia de Sant Pere de Vacarisses.
- 1958 Mural del Banc de Bilbao, Sabadell.
- 1958 Absis de l'església de Bellaterra.
- 1958 Altar major de l'església parroquial de Sant Llorenç Savall.
- 1959 IV Saló Biennal de Belles Arts de Sabadell. Dibuix.
- 1959 Baptisteri de la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, de Barcelona.
- 1960 Exposició a l'Ateneu Barcelonès, al Seminari Conciliar de Barcelona i a l'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell. Estudis de les pintures murals de Sant Feliu del Racó, Banc de Bilbao, Bellaterra, Sant Llorenç Savall i Basílica de la Mercè.
- 1960-1961 Conjunt de Sant Oleguer.
- 1961 Concurs per la decoració de l'absis de la basílica de Nuestra Señora de Aranzazu.
- 1962 Altar de la Verge del Roser, per l'església de Sant Vicenç de la Creu Alta.
- 1963 Altar major de Sant Feliu del Racó.
- 1963 Església del convent de les monges de la Institució de Santa Teresa, de la Junta Provincial de Protecció de Menors, Sant Llorenç Savall.
- 1965 V Saló Biennal de Belles Arts de Sabadell. Primer premi d'arts aplicades, per la vidriera Sagrada Família.

- 1965-1966 Altar major de l'església dels salesians Sant Josep i Maria Auxiliadora, del carrer Rocafort, de Barcelona. Amb ajuda del pintor Raimon Roca.
- 1966 Capella dels Màrtirs, de l'església parroquial de Sant Genís, de Vilassar.
- 1967 VI Saló Biennal de Belles Arts, Sabadell. Crist, dibuix al carbó.
- 1967 Estudis i projectes per a l'altar major de Sant Genís de Vilassar, no realitzats pels canvis d'orientació litúrgica, derivats del Concili Vaticà II.
- 1971 VIII Saló Biennal de Belles Arts de Sabadell. Premi Vila Cinca. Altrament ha deixat, a més de les obres esmentades, molts esbossos per a realitzar-les. També dibuixos i pintures representant paisatges, bodegons, flors i retrats, molts en col·leccions particulars de Sabadell i de Barcelona, i altres en poder de la seva família.

Escrits sobre Fidel Trias i la seva obra:

B. Exposición F. Triás Pagés. Nueva Tarrega.

31.10.1947.

Busqué Marcet, Jaime. El Museo de Bellas Artes de Sabadell a Fidel Triás i Pagés. Sabadell.

11.2.1971.

- C[alvó], J[aime]. Apuntes para un retrato. Sabadell, 20.10.1942.
- Castells, Andreu. Adéu, Fidel Trias. Sabadell, 4.2.1971.
- L'art sabadellenc, pp. 698 i 730-731.
- David, Juan. El nuevo curso académico de la Academia de Bellas Artes y la exposición de Fidel Trías Pagés. Sabadell. 22.10.1942.
- Exposición F. Trías Pagés. Academia de Bellas Artes. 17.10.1942.
 - Fidel Trías Pagés, en la Academia de Bellas Artes. Radio Sabadell. 8.5.1957.
 - L'obra de Fidel Trias Pagès en la decoració de l'església de la parròquia de Sant Oleguer. Alba. Abril-maig 1962.
 - Las exposiciones de la Academia de Bellas Artes. Fidel Trías Pagés. Sabadell. 23.5.1944.
 - Les pintures de Fidel Trias Pagès, que decoren l'absis de l'església de la Santa Creu, de Bellaterra. Alba. Novembre 1958.
- En San Felí del Recó. La pinluras de F. Tría Pagés. Sabadell. 26.3.1955. Reproduït de la revista San Jorge, de Barcelona.

Fàbregas Dalmau, Camil. Fidel Trias i Pagès, sabadellenc i amic. Sabadell. 9.2.1971.

Fidel Trias Pagés. Riutort. Gener 1961.

Gubern. En memoria de Fidel Trías Pagés. El amigo y el pintor. Agrupaciones Profesionales Narcís Giralt. Febrer 1971.

Gurri. Veranillo de San Martín, en el Vallés.

Gutiérrez, Fernando. Fidel Trías en el Ateneo Barcelonés. La Premsa. 22.4.1960.

– Fidel Trías, un gran muralista desaparecido. La Vanguardia. 27.2.1971.

La iglesia de Sant Oleguer y la obra artística de Fidel Trías Pagés. Sabadell. 15.3.1962.

Llopis, Arturo. En Sabadell ha nacido una parroquia. Destino. 16.6.1962.

– Una obra de Fidel Trías. Destino. 10.1.1959.

Llorens, Josep Maria. A l'amic Trias. Sabadell. 5.2.1971.

Mano a mano con don Fidel Trías y don Ramón Roca. R-42. Revista colegial de verano. Barcelona. Agost 1965.

Marsà, Àngel. Los frescos de Sant Feliu del Recó. El Correo Catalan. 2.5.1954.

- Murales de F. Trías Pagés. El Correo Catalan.
15.4.1960.
- Obras son amores. En San Feliu renace un templo.
Destino. 18.12.1954.
- P. C. Una bella realización religiosa en Sant Feliu del
Recó. Destino.
- P. R. Los jóvenes artistas sabadellenses continuan
una tradición de grandes artistas plásticos. El
Correo Catalan. 23.4.1958.
- Pareja Gabarró, Alfons. Fidel Trias Pagès. Sabadell.
6.2.1971.
- Roca, Raimon. Recordant l'amic Fidel. Forja.
Castellar. 13.2.1971.
- Roca Garriga, Pere. Evocació de Fidel Trias, artista.
Sabadell. 23.10.1971.
- Sanmiquel, Josep M. Entrevista amb Fidel Trias.
Alba. Abril-maig 1962.
- Spectator. De cara a cara amb Fidel Trias i Pagès.
Forja. Castellar. 14.9.1963.
- Tarín-Iglesias, José. Unas pinturas en el camino. El
Correo Catalan. 2.12.1958.
- Trias Pagès, Fidel. Iconografia. Parròquia de Sant
Oleguer. 1962.

Vila Arrufat, A. L'obra de Fidel Trias i Pagès, a la parròquia de Sant Oleguer. Alba. Abril-maig 1962.

Vila-Puig. Exposición de Pinturas F. Trías Pagés. Amigos del Arte de Tarrega. 25.10.1947.

Visor. Fidel Trias Pagés. Sabadell. 29.1.1971.

Prefaci	7
Primers temps	9
Estudis i guerra	9
Joventut cremada	10
El Congrés Eucarístic	11
L'obra mural davant de la crítica	12
La seva millor obra	13
Trias, amic de tothom	14
El que Trias ha fet per l'Acadèmia de Belles Arts	15
Sí, apunto molt alt	16
Exposicions i obres murals	34
Escrits sobre Fidel Trias i la seva obra	36

Riutortpretén ésser un símbol d'aquesta època confusa, trepidant, però verídica, tanmateix, nostra. De la presentació de Riutort, revista d'arts i lletres de Sabadell, setembre 1956. Edicions Riutort Sant Miquel, 98, tel. 29616 76

Edicions Riutort

Sant Miquel, 98, telèfon 296 16 76

Sabadell

Collecció en quart :

Riutort. Revista d'arts i lletres de Sabadell. Escrits en castellà, català i francès.

Volum I. Núms. 1 a 10. Setembre 1956-novembre 1958. 182 pàgines. (Esgotats els núms. 1 i 4).

Volum II. Núms. 11 a 24. Gener 1959-Gener 1960. 193 pàgines. Amb monografies (art i literatura infantil i jove poesia catalana).

Volum III. Núms. 25 a 39. Febrer 1960 - Febrer 1964. 228 pàgines. Amb monografies (Art textil i Vila-Puig).

Volum IV. Núm. 40. Primavera 1965. Quatre poetes. 16 pàgines.

Andreu Castells: L'art sabadellenc. Un llibre fonamental per a la cultura ciutadana, amb l'evolució de l'art local des dels temps prehistòrics fins avui, mencionant-s'hi més de 2.000 artistes, artesans i sabadellencs preeminentes. 860 pàgines i 984 il·lustracions.

Collecció en dotzau :

1. Francesc Garriga i Barata: Foc nostre, somni... 84 pp.

Riutort pretén
ésser un símbol
d'aquesta època
confusa, trepidant,
però verídica,
tanmateix, nostra.

De la presentació de
Riutort, revista d'arts i
lletres de Sabadell,
setembre 1956.

Edicions Riutort
Sant Miquel, 98, tel. 296 16 76